

اداره خاھسی :
محلہ ہفتہ بازار صاعچیلر خانده ۱۶

آرولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آرستووولوس ده خریستیدیس

'Αρ'Ολα

ΤΙΜΑΤΑΙ 1 ΓΡ.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος Γαζή ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ Ο Β',
ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον. (Ἐκ προσφάντου φωτογραφίας).

Ἡ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν
τῆς Α. Α. Ὑψηλό-
τητος τοῦ πρίγκηπος
Ζιαεδδὶν ἐφέντη

ἐπιτροπή, ἡ μεταβά-
σα εἰς Βερολῖνον
πρὸς ἐπίδοσιν τῆς
τιμητικῆς σπάθης εἰς
τὸν Κάιζερ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΙΕΡΩΝ ΚΑΘΗΚΩΝ

Ἐχει ἐξαρθῆ πλειστάκις καὶ ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων τὸ γενναῖον διάδημα τῶν Μυροφόρων, τὸ ὁποῖον αὐριον γεραίρει ἰδιαιτέρως ἡ Ἐκκλησία.

Πολὺ δικαίως, βέβαια, γίνεται τοῦτο, διότι τὸ διάδημα αὐτὸ ἐνέχει πολλήν σημασίαν, καὶ ἐμφαίνει ὑψηλοσύνην ψυχῆς καὶ καρδίας.

Ἐν ταύτῃ ὁμως μᾶς διδάσκει καὶ τι ἄλλο: μᾶς ὑποδεικνύει, ὅτι ἔχομεν ἱερὸν καθήκον νὰ ἐπιτελέσωμεν, καθήκον τιμαλφές πρὸς τοὺς θανόντας.

Ἄν πρὸς πάντας τοὺς νεκροὺς ὀφείλωμεν τιμὴν καὶ σεβασμόν, ἂν πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἔχωμεν καθήκον ν' ἀπονειμώμεν τὴν ὀφειλομένην ἐκδήλωσιν τῆς ἱερότητος, ὑπάρχουν ὁμως καὶ νεκροί, οἵτινες ὑπὲρ τοῦς ἄλλους δικαιούνται τῆς τοιαύτης τιμῆς καὶ δόξης, καὶ οὗτοι, βεβαίως, εἶναι οἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἢ οἱ ὀπωσθήποτε ἐκ διαφόρων περιστάσεων καὶ περιπετειῶν εὐρίσκοντες μακρὰν τῶν οἰκείων αὐτῶν τὸν θάνατον.

Ἄλλὰ πῶς εἶναι προσφορωτέρα ἢ πρὸς τὴν μνήμην τῶν τοιούτων ἡρώων ἐμπρέπουσα τιμὴ καὶ σεβασμός; Αἱ Μυροφόροι ἔφερον τὰ μύρα πρὸς τὸ θῦμα τῆς ἀνθρωπίνης κακίας καὶ ἡμεῖς ἔχομεν καθήκον νὰ τὰς μιμηθώμεν.

Εἶναι περιττὰ ἴσως τὰ μύρα διὰ τοὺς νεκροὺς τούτους, τὰ ὀλικά μύρα τῆς αἰσθητῆς εὐωδίας. Ὑπάρχουν ἄλλα μύρα πολυτιμώτερα, χρησιμώτερα, ἰδανικώτερα. Καὶ ταῦτα εἶναι ἡ συμπάθεια, ἡ φιλανθρωπία, ἡ εὐεργεσία.

Στραφώμεν πρὸς τὰ ὀρφανὰ τῶν, τὰς ὑπάρξεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἀφήκαν ἄνευ προστασίας καὶ βοήθειας ἀμέσου. Ἄς τεινώμεν πρὸς αὐτὰ χεῖρα εὐεργέτιδα, χεῖρα θερμῆς θωπείας: ἄς σπεύσωμεν νὰ ξηράνωμεν τὰ δάκρυά τῶν καὶ νὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν. Τὸ καθήκον αὐτὸ εἶναι μέγα, εἶναι ζωηρόν, εἶναι ἐπιβαλλόμενον. Αὐτὸ ἄς ἀποτελέσῃ τὸ εὐωδέστερον μύρον πρὸς τοὺς ἱερούς ἐκείνους νεκροὺς καὶ τὴν ἱερωτέραν ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀναμνήσεώς μας.

Ὅταν ὄλοι σπεύσωμεν εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς ἱκεσίας, τότε θὰ ἐπιτελέσωμεν πάντες ἔργον Μυροφόρων, ἔργον εὐγενές, διότι θὰ ἀναστήσωμεν εἰς τὰς τεθλιμμένας ἐκείνας καρδίας τὴν χαρὰν καὶ θὰ χαρίσωμεν, ἀντὶ τῶν δακρῶν, τὸ μεϊδίωμα. Στραφώμεν πρὸς τὰ ὀρφανὰ τῆς σήμερον. Καὶ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης μας εἶναι ἱκανὰ νὰ τὰ χορτάσωσι, καὶ ἡ παραμικροτέρα θωπεία μας καὶ τὸ ἐλαφρότερον ἐνδιαφέρον μας νὰ τὰ θερμάνῃ εἰς τὴν ζωὴν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΟΥ

— Δὲν γνωρίζω, ἂν ὁ Τάσος ἢ ὁ Μυσὲς ἐτραγουδῆσε καλλίτερα καὶ τραγικώτερα τὴν θλίψιν τῆς μονώσεως: δὲν εἰμπορῶ νὰ κρίνω, ἂν αἱ «Ἐξομολογήσεις» τοῦ μὲν ἢ αἱ «Ἀγρυπνίαι» τοῦ ἄλλου ἀποτελοῦν τὸν ζωηρότερον γόνον καὶ τὸν δραματικώτερον θρήνον. Δὲν τὰ ξεύρω ὅλ' αὐτὰ: ἄλλ' ἐκείνο, περὶ τοῦ ὁποίου εἶμαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν βέβαιος, εἶναι, ὅτι ὁ θεῖός μου ὑπερβαίνει τὴν τραγικότητα τῶν θρήνων ἐκείνων, ἂν καὶ ἔχῃ ὅλως διόλου ἀντίθετον ἀφορμὴν: ἐκείνοι ἐκλαύσαν, διότι ἦσαν μόνοι: ἐγὼ θρήνω, διότι... δὲν εἶμαι.

Αὐτὰ τὰ χειμαρρῶδη λόγια μοῦ ἐξεστόμισε, χωρὶς κἄν ν' ἀναπνεύσῃ, κάποιος φίλος, ποῦ ἦλθε προχθὲς εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Δὲν ἐνόησα πολλά πράγματα ἀπὸ ὅλας ἐκείνας τὰς λέξεις, καὶ εἶμαι οἰσπηλός. Φαίνεται ὁμως, ὅτι τὸ πρόσωπόν μου θὰ εἶχε τὴν ἐκφρασὴν κάποιος ἐκπλήξεως, διότι εὐθὺς συνεπλήρωσεν ἐκείνος:

— Δὲν παραλογίζομαι, οὐδ' εἶμαι κἄν ὑπερβολικός. Δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ μ' ἀκούσης μὲ προσοχὴν καὶ νὰ μὲ δικαιώσης.

Ἐγνώρισα ἐκ πείρας, ὅτι κλῆρος τῶν δημοσιογράφων εἶναι νὰ ἀκούουν. Ἐτοποθετήθη καλλιτέρα εἰς τὸ κάθισμά μου καὶ ἐπιθύρησα:

— Σᾶς ἀκούω, φίλε μου, σᾶς ἀκούω.
Ἐκείνος δὲν ἔπεριμενε νὰ παρακληθῆ ἐκ δευτέρου. Ἦναψεν ἐν οἴκῳ καὶ ἤρχισεν τὸν φιλικόν του:

— Εἶναι δυστύχημα νὰ εἶναι κἄνεις μόνος, ἀλλὰ μὴ νομίζεις, ὅτι δὲν εἶναι δυστύχημα μεγαλειότερον καὶ θεηνωδέστερον νὰ μὴ εἶναι, καὶ μάλιστα, ἔταν τὸ θέλη. Φαντάσου, φίλε μου, κάποιον, ποῦ ἐπεθύμησε διὰ μιαν στιγμὴν ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κάθε πρόσωπον, ἀπὸ κάθε προσποίησην, εὐνοσάλησεν τὴν οἰγὴν καὶ τὴν λήθην, καὶ πρὸς τοῦτο ἀφήκε καὶ σαλόνια καὶ κήπους καὶ συγκεντρώσεις, καὶ προσεπάθησε νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ἐπῆρε μαζί του τὸ μπαστουῖνί του καὶ τὰς ἀναμνήσεις του, καὶ προσεπάθησε νὰ ἀπομονωθῆ. Διηθύνθη εἰς κάποιο μέρος, ὅπου ἐφαντάσθη, ὅτι ἢ δὲν θὰ ἔβλεπε κἄνένα, ἢ ὅσους συνήντα θὰ τοῦ ἦσαν ἄγνωστοί ἢ ἀδιάφοροι. Καὶ ὁμως ἠπατήθη. Ἐνῶ περιεπάτει μονήρης καὶ διὰ μιαν στιγμὴν εὐτυχῆς, μία φωνὴ τὸν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν πραγματικότητα:

— Τί ἐπαθες, ἀγαπητέ; κἄτι μόνος; Δὲν γίνεται αὐτὸ: θὰ σὲ συνοδεύσω...

Καὶ ὁ «φίλος» ἐκείνος, ὁ ὁποῖος μόλις ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ζωὴν μας καὶ διὰ τὴν τύχην μας, μᾶς λυπεῖται, μᾶς οἰκτεῖρει, καὶ δι' αὐτὸ συγκατατίθεται νὰ τεθῆ εἰς τὸ πλευρόν μας, «διὰ νὰ μᾶς κάμῃ συντροφιά». Ἄλλοτε πάλιν ἐμβαίνει κἄνεις εἰς τὸ τράμ ἢ ἐπιβιβάζεται εἰς τὸ βαπόρι μ' ἕνα πόθον νὰ λησμονήσῃ εἴτε τὰς ἰδιοτροπίας τῶν δανειστῶν του, εἴτε τὰ πείσματα τῆς ἐρωμένης του. Νομίζεις, ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ; Μὴ τὸ πιστεύσης ποτέ, διότι θὰ εὐρεθῆ καὶ ἐκεῖ κάποιος συνοδοιπόρος, κάποιος, ποῦ ἐκ συμπτώσεως πηγαίνει εἰς τὸ ἴδιο μέρος, ἢ ἐκ συγκαταβάσεως δέχεται νὰ σὲ συνοδεύσῃ.

Ἄλλὰ τότε;

Τότε, φίλε μου, ὅλα τὰ σχέδια ἀνατρέπονται καὶ καταργοῦνται, διότι ἐκείνος, ποῦ ἐπόθησε νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὰς σκέψεις του, μὲ τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰ ὄνειρά του, παύει πλέον νὰ ἀνήκῃ εἰς αὐτὰ, διότι ἀνήκει ἀναποσπᾶστος εἰς τὰς σκέψεις τοῦ «φίλου». Δὲν εἶχεν, αἰφνης, σκοπὸν καὶ διάθεσιν νὰ σκεφθῆ περὶ πολιτικῆς, ὁ «φίλος» ὁμως θὰ τοῦ ἐπιβάλῃ τὴν σκέψιν ἐκείνην: ἐπόθει νὰ λησμονήσῃ τὰ ἀντίθετα τοῦ ἀπαγγέλλματός του, ὁ «συγκαταβατικός συνταξιδιώτης» μας θὰ μᾶς δηλητηριάσῃ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν, διότι δὲν θὰ λείψῃ νὰ μᾶς ζητήσῃ πληροφορίας διὰ τῆς δουλειᾶς μας καὶ νὰ μᾶς κάμῃ τὰς μᾶλλον ἀδιακριτοὺς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας μόνος ὁ εἰσαγγελεύς θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ τὰς κάμῃ.

Καὶ τὸ περιεργον εἶναι, ὅτι αὐτὸ θεωρεῖται ὡς καθήκον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει ἡ σύγνευσις. Ἐνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον βλέπουν νὰ περιπατῆ μόνον, τὸν λυκοῦνται περισσότερο ἀπὸ ἕνα ξυπόλυτον, καὶ ἐνῶ εἰς αὐτὸν δὲν δίδουν οὔτε μιαν δεκάραν, εἰς τὸν ἄλλον προθυμοποιοῦνται νὰ παράσχουν ὀλοκλήρον τὸν ἑαυτὸν τους μὲ τὰς σκέψεις των, τὰς κατευθύνσεις των, μὲ τὰς ἀπαιτήσεις.

— Λοιπὸν; τὸν ἠρώτησα μὲ κάποιαν δυσφορίαν.
— Πῶς; λοιπὸν καὶ σὺ δὲν ἀντιλαμβάνεσαι τὸ κακόν, ποῦ γίνεται, τὴν ζημίαν καὶ τὴν ἐνόχλησιν, ποῦ προξενεῖται, δὲν ἐκτιμᾶς τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, ποῦ ἐπισυμβαίνει; Δὲν ἔτυχε νὰ ποθήσῃ τὴν μόνωσιν καὶ ὁμως νὰ εὐρῆς τὸν ἕνα νὰ σοῦ τὴν καταστρέψῃ; δὲν ἔτυχε νὰ νοσταλγήσῃς κάποιαν συνδιπλασίον μὲ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ὁμως νὰ εὐρεθῆ κάποιος ἡλίθιος, ὁ ὁποῖος νὰ σοῦ τὴν καταργήσῃ; Ἐμὲ μοῦ συνέβη αὐτὸ συχνότατα, καὶ μάλιστα καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη. Ἄς αὐτὸ μὲ εἶδες νὰ εἶμαι καταθρυσωμένος μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς καταστροφεῖς τῆς μονώσεως, ἢ ὁποία εἶναι πολλῶν τῶν ποθητῶν, τῶν ρωστικῶν, τῶν παρηγόρων. Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι δὲν ἔχουν κἄν τὴν στοιχειώδη κρίσιν νὰ σκεφθοῦν, ὅτι ὁ μόνος, τὸν ὁποῖον βλέπουν νὰ περιπατῆ, ἂν ἦθελε νὰ μὴ εἶναι μόνος, δὲν ἀπηγεῖτο, παρὰ νὰ ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ του. Κάποιος παντοῦ θὰ εὐρίσκετο νὰ τεθῆ εἰς τὸ πλευρόν του. Διὰ νὰ εἶναι δὲ μόνος, θὰ εἶπῃ, ὅτι τὸ ἠθέλησε, τὸ ἐπιζητεῖ, τὸ ποθεῖ. Δι' αὐτὸ ἄς σεβασθῶν τὴν ἐπιθυμίαν του, ἄς μὴ τεθοῦν εἰς τὸ πλευρόν του, ἄς μὴ τοῦ προσφερθοῦν ἀπρόσκλητοι συνοδοιπόροι, ἄς προσποιηθοῦν μάλιστα, ὅτι δὲν τὸν εἶδον, καὶ τότε τοῦ προσφέρουν τὴν μεγαλειότεραν ἐκδούλευσιν καὶ ἐν ταύτῃ φαίνονται καὶ εὐγενέστεροι.

Ἐπηκολούθησε κάποια οἰσπή: ὁ συνομιλητῆς μου ἦναψε νέον οἴγηρον καὶ μὲ ἠτένισε προσεκτικά.

— Λοιπὸν, φίλε μου, τί λέγεις; συμφωνεῖς καὶ σὺ μαζί μου, ὅτι εἶναι φοβεροὶ οἱ «σύντροφοι» αὐτοὶ τῶν μόνων, οἱ αὐτόκλητοι συνοδοιπόροι, οἱ αὐτοσχέδιοι «συνομιληταί»; Ἐπειθήεις, ὅτι ἀποτελοῦν τὴν μεγαλειότεραν πληγὴν τῆς θείας μονώσεως καὶ ὅτι ἤξιζε νὰ εὐρεθῆ κάποιος Τάσος ἢ Μυσὲς νὰ θρηνήσῃ τὴν καταστροφὴν τῆς καὶ τὴν διαλύσιν; Ἐκούνησα μελαγχολικὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιθύρησα:

— Μὲ ἐπεισες, φίλε μου, ἀδιαφιλονεικῆτως καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθης τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον ἔγινες σὺ ὁ δεύτερος. Κρίμα, ποῦ δὲν εἶμαι Μυσὲς...

Ἐκείνος ἀντελήφθη τὸ κακόν, εἰς τὸ ὁποῖον περιέπεσε, τὸ κακὸν ἀκριβῶς ἐκείνο, ποῦ ἐκάμισε τόσο πικρά. Ἐφυγε δραμαίως, τόσο βιαστικά, ὥστε ἐλησμόνησε καὶ νὰ χαιρετήσῃ.

Ἰσως πηγαίνει ἄλλοῦ νὰ συνεχίσῃ τοὺς θρήνους του, ἐκδικούμενος, γινόμενος δηλαδὴ αὐτόκλητος σύντροφος ἐκείνων, ποῦ ἐπόθησαν πρὸς στιγμὴν νὰ μείνουν μόνοι.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ὁ μόσχος ὅπου κ' ἂν σταθῆ,
τὴ μυρωδιά του χύνει.

Κ' ὄθιν περᾶσῃ ὁ κακός,
βαθὺ σημάδι ἀφίνει.

Ὅποιος φοβάται τὴ δουλειά,
καλὸν δὲν θ' ἀποκτήσῃ.

Τ' ἀγκάθια ὅπου φοβηθῆ,
ρόδο δὲν θὰ μυρίσῃ.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΡΑΡΣΤΕΙΑΟΥ

Τ' ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΣ

Ήταν έμμορφο τὸ μικρὸ ἀγριολούλουδο εἰς κάποιον γωνία ἐρημική, ἐνωμένη μὲ τὴν ἀκρογιαλιά σ' ἓνα φίλημα ἀτελείωτο, αἰώνιο. Τριγύρω του τὰ δένδρα μὲ τοὺς πελώριους κορμούς των, βυθισμέ- νες τῆς ρίζης ἀπληστα μέσα σὲ ἀπέραντη ἔκτασι γῆς, ἐφθάναν τὰ σύννεφα κ' ἔδειχναν γι' αὐτὸ τρανὴ περηφάνεια. Ὅλα τὰ πουλιά εἶχαν στήσει τὴ φωλιά τους ἀνάμεσα στὰ σκιασμένα κλωνιά, ποὺ ὑψώνοντο τὸ ἓνα περὶ πολὺ ἀπὸ τ' ἄλλο, ἀπὸ περισσότερο ἐγωϊσμό, παρὰ ἀπὸ φιλοξενη προ- θυμία.

Κάνενα πουλι δὲν πήγαινε νὰ συντροφιά τὴν ἐρημικὴν τοῦ φτωχοῦ ἀγριολούλουδου, μὰ ἐκείνο, ἀδιάφορο ἐντελὸς γιὰ τ' ἀγαθὰ, ποὺ σκόρπισεν ἀδιάκριτα ἢ μοῖρα στους ἄλλους, ἦταν εὐτυχισμένο μὲ τὸ λίγο χῶμα τῆς κουφάλας κάποιου πέτρας, ποὺ τὸ φιλοξενούσε, ἦταν εὐχαριστημένο μὲ τὰ καμαρωτὰ χρώματά του, ἀληθινὰ στελλίδια, ποὺ χάρισεν ἢ Τύχη στὸ ἀπορριξιμὸ τῆς, χωρὶς νὰ τὸ λησμονήσῃ ἐπάνω στὴ μέθη τῆς. Ὁ ἥλιος δὲν τὸ λησμονήσῃ κ' αὐτὸς καὶ τοῦ ἔστειλε κάθε πρῶτὴ τὸ γλυκὸ τοῦ χῆδι, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δύναμι νὰ κρατηθῇ στὴν ζωὴ, καὶ τὸ δροσερὸ ἀγριολού- λουδο ἀνοίγει τὰ μικρὰ φύλλα του, μάτια δλόχαρτα τῆς νεότητος, γεμᾶτα εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμό, γιὰ νὰ ρουφήξῃ μὴ σταγόναν δροσιάς, λίγη χλιαρὴ ζέστη τοῦ ἡλίου, ὅση τοῦ ἐφθάνει γιὰ νὰ ζῇ.

Ήταν ἔμμορφο τὸ φτωχὸ ἀγριολούλουδο κ' ἐκρυβε τὸν ἅγιον καὶ φλογερὸ πάθος νὰ ζήσῃ τὴν ὀλίγη ζωὴ, ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ ἔμμορφα πρᾶγματα στὸν κόσμον, σκερπίζοντας ἀπὸ τ' ἀδύνατον κορ- μάκι του περισσὰ εὐωδία καὶ χάρι, κύνοντας ἀπὸ τὰ σπλάγγνα του τὸν πειδὸ καλὸ χυμὸ του, ποὺ θὰ τοῦ ἐστειλίζε κάθε φορὰ κ' ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ὑπαρξί του.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ πρόσεχαν διόλου, ἀσήμαντο καὶ ταπεινὸ καθὼς ἦταν, μὰ ἐκείνο, γεμᾶτο ἀπὸ καλοσύνη, δὲν τοὺς ἐκρυβε τὰ λαχταριστὰ του χρώματα καὶ τῆς ἀσύγκριτες ἔμμορφίης του.

Ἡ πειδὸ γλυκὴς τοῦ στιγμῆς ἦταν ἢ στιγμῆς, ποὺ ἡμπεροῦσε νὰ προσφέρῃ κ' αὐτὸ καὶ τι στὴν πλάσι, γιὰ νὰ μὴ χαθῇ ἀπαράτηρητο κ' ἀνώφελο, ὅπως τόσοι ἄνθρωποι καὶ τόσα πρᾶγματα στὸν κόσμον.

Δὲν ἀρνήθηκε ποτὲ στὴν πεταλούδα τὴ φιλοξε- νία του. Μοιραστὴμα μαζί τῆς τὴ σταγόναν τῆς δροσιάς, τῆς ἔδωκε τὸ μῦθον του, τὸ πειδὸ πολὺτιμον ποὺ εἶχε, δέχθηκε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, ἓνα ἀπὸ τὰ φίλημά τῆς κ' ἓνα χῆδι ἀπὸ τὰ βελουδένια φτερά τῆς, κ' ἔτσι ἐνοιώσε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Στὴ μέλισσα, ποὺ ἔστειλε νὰ δουλεύῃ ἀδιάκριτα καὶ ν' ἀγαπᾷ κάθε τι, ποὺ ὑποφέρει τὴν περιφρέ- νησιν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ ὅμως κρύβει μέσα του θεϊκὸ ἄρωμα καὶ πολὺτιμη οὐσία, ἀνοίξε τὸ σπλαγγικὸ ἀγριολούλουδο τὰ στήθη του καὶ τὰ πρόσφερε προθύμα στὸ διαψασμένο στόμα τῆς. Δὲν τοῦ ἔμελλε ὁ πόνος, ποὺ ἐνοιώθη βαθεῖα τ' ἀδύ- νατο κορμάκι του τοῦ ἐφθάνει μοναχὰ ἢ χαρὰ, πῶς εἶχε κ' αὐτὸ κάποιον προσορισμὸν στὸν κόσμον καὶ τὸν ἐκτελοῦσε ὑπομονητικὰ, ἀκόμη καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς του, τοῦ ἐφθάνει ἢ σκέψι, πῶς ἐρ- γάστηκε, ἀσήμαντο γιὰ τοὺς πολλοὺς, ποὺ ἀδια- φέρησαν, μὰ εὐεργατικὸ καὶ τρανὸ γιὰ τοὺς λί- γους, ποὺ κατάλαβαν τὴν ἀξία του.

Ἐτσι περνοῦσε τὴν ἀθόρυβη ζωὴν του τὸ καλὸ ἀγριολούλουδο. Μὰ ἓνα πρῶτὴ βρέθηκε τὸ ταλαί- ππορο νεκρὸ, σκοτισμένο καὶ πεταγμένο στὸ δρόμον. Ἦλθε ἢ πεταλούδα νὰ οὐσῇ τὴ δίψα τῆς καὶ ἢ μέλισσα νὰ δροσίσῃ τὸ στόμα τῆς ἀπὸ μυρωδικὸ χυμὸ, μὰ δὲν τὸ ἤθελε κ' ἐφυγαν λυπημένες. Ἐν' ἀναίσθητο μικρὸ χερμάκι τὸ ξεραζώσε, τὸ μύρισε λιγάκι, ἔδειξε κάποιον ψεύτικη χαρὰ γιὰ τὸ εὐρημά του, μὰ τὸ βαρέθηκε γλήγορα καὶ τὸ ἐρριξε κατὰ γῆς.

Τὸ σκότωσε τὸ ἔμμορφο ἀγριολούλουδο, γιὰτὶ δὲν ἡμποροῦσε οὔτε νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τῆς ἔμμορ- φίης του, οὔτε νὰ φαντασθῇ τῆς εὐεργεσίας του.

Τ' ἀγαποῦσε ὅμως τὸ χαριτωμένο ἀγριολού- λουδο, ὅπως ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀγαποῦνε τὰ λουλούδια, ἀλλὰ μὲ ἀγάπη ψυχρὴ, ἀναίσθητη, ποὺ δὲν λέγει τίποτε μέσα στὴν ψυχὴ. Κι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ ἀγάπη θανατώνει σκληρότερα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον...

N. ΛΟΡΙΑΔΣ

— Δέχομαι, ἀπήντησεν ἢ δεσποινίς, καί, ἐν θά- λασσῃ, θὰ ἐρχομαι σὲ σᾶς, διὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπον νὰ ἀναβαίνειτε τῆς σκάλας μας.

— Οὐδέποτε θὰ ἀδεχόμην νὰ σᾶς βάλλω εἰς τὸν κόπον αὐτόν, διεμαρτυρήθη ὁ γέρον· ἄλλως τε, ἤθελα νὰ μὴ καταλάβουν τίποτε τὰ ἄγγονα μου. Ἔβαλον νὰ τοὺς ἐπιφυλάξω μίαν ἐπιπληξίν.

Ἡ συμφωνία ἐγένετο, ἢ ἐργασία ἤρξατο.

Ὁ γέρον ἤρξατο τακτικὰ διὰ νὰ ποζάρῃ. Μὲ δυὸ λόγια ἐχαιρέτα τὴν κ. Θεοδώραν καὶ κατ' εὐ- θεϊαν ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Ἑλλης, πρὸς τὴν ὁποίαν—διὰ νὰ τὴν ξεκουράσῃ—τῆς διη- γεῖτο ὡραία ἀνάκδοτα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ ἄλλα περίεργα ἐπεισόδια.

Ἡ Ἑλλη, ἐνῶ ἠδύνατο ἀπὸ τὸν γέροντα καὶ τὴν συντροφίαν αὐτοῦ, δὲν ἔμνευε μ' ὅλα ταῦτα διόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς.

— Δὲν ξεύρεις, θεία, πόσο στεναχωροῦμαι. Πα- θαίνω κἄτι πολὺ περίεργον· ἢ προσωπογραφία δὲν προχωρεῖ διόλου, δὲν κάμνω ἄλλο, παρὰ νὰ διορθῶναι νομίζεις, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος κάθε μέρα ἀλλάζει καὶ φυσιογνωμίαν. Αὐτὸς πάσχει μετα- μορφώσεις. Αὐτὸ εἶναι φρικτὸν!

Ἡ κ. Θεοδώρα ἤρξατο νὰ ἀπαναλαμβάνῃ ψι- θυριστὰ :

— Τί παράξενα κορίτσια, ποὺ γίνονται αὐτὲς ἢ καλλιτέχνιδες!

Μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς πόζας, ἢ συνομιλία τῆς ζωγράφου καὶ τοῦ γέροντος ἔλαβεν εἰκαιοτέρον χαρακτήρα. Ὁμιλήσαν περὶ γάμου. Ἡ καλλιτέχνις ἐξεδήλωσε τὴν ἀποστροφήν τῆς πρὸς τὸν γάμον καί, ὡσεὶ διὰ νὰ καταστήσῃ ζωη- ροτέραν τὴν ἐκδήλωσίν τῆς, πᾶφ, πᾶφ, ἐρριψε δυὸ δυνατὰς πιναλὲς ἐπάνω εἰς τὸ πορτραῖτον.

Ὁ κ. Βαλὸν ἤκουσε σκυθρωπός.

— Ἐχετε ἄδικον, δεσποινίς.

— Καὶ διατί, παρακαλᾷ;

— Ἄν θέλετε, ἀκούσατε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Τὴν ἀκούω εὐχαρίστως. Ἐτσι, δὲν θὰ κου- ρασθῆτε καταδικασμένως εἰς ἀμνησίαν.

Ὁ γέρον ἤρξατο συνηκνημένως :

— Εἶναι πολλὸς καιρὸς τώρα, ποὺ κάποιος ἠθο- ποιὸς συνήνησε μίαν νεάνίδα. Αὐτὴ σᾶς ὁμοίωζε, δεσποινίς· ἦτο καλλιτέχνις, καθὼς σᾶς. Τὴν ἠγά- πησε καὶ ἐζήτησε νὰ τῆς τὸ εἶπῃ. Ἄλλ' ἐκείνη ἠρηγήθη νὰ τὸν ἀκούσῃ. Τότε ἐκείνος ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς τέχνης του, μεταμορφώθη καὶ παρου- σιάσθη εἰς τὴν ζωγράφον, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ πορτραῖτό του.

— Μπᾶ! παρετήρησεν ἢ Ἑλλη ὀπίσω ἀπὸ τὸν πίνακα. Ὁ ἠθοποιὸς σᾶς αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶχε πολὺ πνεῦμα, διὰ νὰ γελᾷσῃ μίαν ζωγράφον!

— Εἶχε, δεσποινίς, διότι ἠγάπα...

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ ἢ φωνὴ τοῦ κ. Βαλὸν ἔτρεψε τόσον, ὥστε ἢ Ἑλλη ἀταράχθη καὶ ἐπρόβαλε τὸ ἓνα τῆς μᾶτι ἔξω ἀπὸ τὸν ὀκρίβαντα.

Φωνὴ ἐπιπληξέως, σχεδὸν φρίκης, ἐπηκολούθησε :

— Θεία!

Καὶ ἢ νεάνις, ἀφίνοσα νὰ πέσουν καὶ πύξις καὶ πιναλὴ, ἐρρίφθη λιπόθυμος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ κ. Βαλὸν.

— Κυρία Θεοδώρα! κυρία Θεοδώρα! ἐφώνησεν ὁ ἠθοποιὸς—διότι ἦτο ἐκείνος—κατάπληκτος.

Ἡ θεία προσέτριξε. Ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ τὸν ἐρωταυμένον ἠθοποιόν, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου ἦτο ἢ ἀνεψιά τῆς.

Δάκρυα χαρᾶς καὶ ἀνησυχίας ἐστάλαζον εἰς τὰς παρειὰς του, καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ ἐφαίνοντο τόσον τρυφερὰ καὶ ἔχονον τόσον βάλσαμον, ὅσον ἔπρεπε τότε εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος, ὥστε ἢ Ἑλλη παρατίθει τὴν λιποθυμίαν τῆς, διὰ νὰ τ' ἀπολαύσῃ κλειστότερον, καὶ παρετήρηε τὸν ἠθοποιόν μὲ τὰ μισοκλεισμένα τῆς μάτια.

Ἐσκέπτετο, ἄλλως τε, ὅτι δὲν ἦτο ἐγμνημα νὰ αἰσθάνεται τέρψιν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀνδρός, ὁ ὁποῖος θὰ ἐγένετο σύζυγός τῆς.

(G. d'Esparbès)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ψ Ἡ ἀπιστήμη εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅ,τι ὁ ἥλιος εἰς τὴν ζωὴν.

Ψ Τὸ μῖσος εἶναι τὸ μόνον ἀθάνατον πάθος, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς ψυχὴν περιορισμένην εἰς θνη- τὸν σῶμα. Κατέρχεται μετ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν τά- φον, ταραττον ὡς θύελλα καὶ αὐτὴν τὴν κόνιν τῶν νεκρῶν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

— Εἶναι αὐτός! εἶπεν ἢ κ. Θεοδώρα, ἀφίνοσα τὸ παράθυρον. Τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὰ βᾶδισμά του. Δυστυχῆς νέος! Νὰ ξεύρης, ὅτι μὲ πειράζει πολὺ, ποῦ τὸν βλέπω νὰ ἐρχεται τρίτην φορὰν, χωρὶς νὰ τὸν δέξωσαι. Σκέψου, καλὴ μου Ἑλλη, μὴ εἶσαι τόσον σκληρὰ· σήμερον πρέπει νὰ δε- χθῆς αὐτόν, ποῦ τόσον φαίνεται, ὅτι σ' ἀγαπᾷ.

— Ὅχι, ὄχι, θεία! χίλιες φορές ὄχι! Εἰπέ του δυὸ λόγια ξερά, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ πάλιν· δὲν θέλω νὰ τὸν ξαναἰδῶ. Ξεύρεις πολὺ καλά, ὅτι δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ μ' αὐτόν τὸν ἠθοποιόν, μ' αὐτόν τὸν κομμικὸν θεατρίνον.

— Καὶ ὅμως ἔχει πολὺ τάλαντον.

— Τὸ λίγουν.

— Καρδίσει...

— Δὲν θέλω νὰ ξεύρω τί καρδίσει. Καὶ ἂν ἀκόμη ἐκέρδιζε περιουσίαν ὀλόκληρον ἀπὸ τοὺς μορφαρισμούς του, κομμικὰ φορὰ δὲν θὰ ἀδεχόμην νὰ τὸν νυμφευθῶ... Φαντάσου, νὰ εἶναι κάθε μέρα στῆς πρόβες καὶ νὰ χειροκροτῆται κάθε νύκτα ἀπὸ πεντακόσιες ἢ ἑξακόσιες γυναῖκες. Φριχὴ! Προ- τιμῶ νὰ μείνω γεροντοκόρη.

— Σκέψου τὸ μέλλον σου.

— Ἐχω τὴν τέχνην μου, ἀπήντησεν ἢ Ἑλλη μὲ σοβαρὸν ὄψος· ἔχω τὴν τέχνην μου, ποὺ ἔμαθα μὲ τόσην ἀγάπην καὶ κόπους. Μὲ δυὸ-τρῆς προσωπο- γραφίης τὸν μῆνα...

— Ναί, ἀλλὰ τὰς πληρόνουν πολὺ φθηνά, μόλις πηνίτην φράγκα... Νὰ τον, ἀναβαίνει τὴν σκάλα, μπαπᾷ· θέλεις νὰ τὸν δεχθῆς, Ἑλλη;

— Ὅχι! χίλιες φορές ὄχι!

— Ὄψ! τί παράξενα κορίτσια, ποὺ γίνονται αὐ- τὲς ἢ καλλιτέχνιδες!

Ἐπιθύουσαν ἢ κ. Θεοδώρα, ἢ θεία καὶ προστά- τος τῆς Ἑλλης, ἐγειρομένη διὰ νὰ ὑποδεχθῇ μ' ἓνα «ὄχι!» τὸν ἠθοποιόν ἐκείνον.

Ἡ Ἑλλη ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆρε τὰ πιναλὰ τῆς καὶ ἐπλησίασεν ἐν ἡμίτελῃς ἔργον ἐπὶ τοῦ ὀκρί- βαντος, ἐρριψεν ἂν αὐτοῦ μερικὰς πιναλὲς, ὅτε ἀκούει τὴν φωνὴν ἐκείνου, δύο-τρία ψιθυριστὰ λόγια τῆς θείας τῆς, μετὰ ταῦτα ἓνα σπαρτακτικὸν λυγρὸν καὶ κατόπιν... τὸν κρότον τῆς θύρας, ποὺ ἐκλείει.

— Σ' εὐχαριστῶ, θεία, ἐφώνησε τότε ἢ Ἑλλη πρὸς τὴν κ. Θεοδώραν, ἢ ὁποία ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀνεψιάς τῆς.

— Καὶ ὅμως, κόρη μου, νὰ ἐβλεπες τί σπαραγ- μὸν εἶχαν ἢ ψυχὴν του, διὰν τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν τὸν δέξωσαι καὶ δὲν θὰ τὸν δεχθῆς!...

Ὁ ἠθοποιὸς δὲν ἐπαινήθη, οὐδ' ἐπεζήτησε νὰ συναντήσῃ ἄλλοῦ ἐκείνον, τὴν ὁποίαν μανιωδῶς ἠγάπα. Ἡ δὲ Ἑλλη ἐπεδόθη μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελησῆς τῆς εἰς τὴν καλλιτεχνίαν τῆς, προσ- παθεῖσα νὰ ὀρθῇ, νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ βραβευθῇ.

— Ὡ! νὰ εὐρισκα, ἐκμολόγηε κολλάκις, ἓνα ἐκφραστικὸν πρόσωπον, μίαν νεαράν, γιὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μοδῆλο! Καταλαβαίνω, ὅτι θὰ εἰρ- γάζομαι μὲ πολλὴν ὀρεξίν, θὰ ἔκαμνα μίαν προσω- πογραφίαν χαρακτηριστῆρος καὶ ὄχι ὁμοιότητος, καθὼς προτιμῶν ὅλες οἱ χυδαῖες. Ὡ! νὰ εὐρισκα ἓνα ἐκφραστικὸν κεφάλι, μὲ γραμμὰς χαρακτηριστικὰς! Ἡ ἐπιτυχία θὰ ἦτο δική μου.

Ἡ κ. Θεοδώρα, ποῦ τὴν ἤκουε, πλέκουσα κάλ- τωσαν εἰς μίαν γωνίαν, δὲν ἔπαυε νὰ σκέπτεται :

— Τί παράξενα κορίτσια, ποὺ γίνονται αὐτὲς ἢ καλλιτέχνιδες!

Ἐν ταῦτοις, ἢ ἐπιθυμία αὐτῆ τῆς ζωγράφου ἐπραγματοποιήθη. Τῆς ἀπαρουσιάσθη ἢ χαρακτη- ριστικὴ ἐκαίνη κεφαλὴ ἐπάνω εἰς τοὺς κρυτωμέ- νους ἀπὸ τὰ γηραιὰ ἄμους τοῦ κ. Βαλόν.

Ὁ γέρον αὐτὸς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ζωγράφον, ἐγένετο δεκτὸς καὶ τῆς ἐξήγησεν, ὅτι ἤκουσε σ' ἓνα σπῆτι ἀπαινοῦς διὰ τὴν τέχνην τῆς, ὅτι ἤθελε ν' ἀφήσῃ στὰ ἄγγονα του τὴν εἰκόνα του, ὅτι, τέλος, ἤθελε νὰ τὸν ζωγραφίσῃ.

Καὶ ὁλ' αὐτὰ τὰ ἔλεγε μὲ φωνὴν γλυκείαν, δια- κομπομένην ἀπὸ τὸ ἄσθημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπέφερον.

Ἡ κόρη ἠεχαριστήθη. Πρῶτον μὲν, διότι τῆς παρουσιάζετο ἐργασία, καὶ δεύτερον, διότι διέκρινε μὲ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς βλέμμα, ὅτι τὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βαλόν ἦτο ἐκεῖνο ἀκρι- βές, ποῦ ἠπεθύμει. Μὲ τὴν προσωπογραφίαν ἐκεί- νην θὰ ἐπαίρνον ἐξάπαντος τὸ χρῆσιν μετάλλιον.

αυτήν την υπέρροχον, ήδύνατο να επιφυλαχθή και ή αποκάλιψις του υπερέρου αυτού θαύματος.

Τά μύρα των Μυροφόρων, τά μύρα των καρδιών των, δέν εξητμήθησαν. ΟΙ αιδώνες διασώζουσι τδ θρωμα μέχρις ήμών και θά τδ διαιωνίζουσιν επί άπειρον.

K.

ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Γλυκύ σκορπίζουσι καλάδημα τά πτηνά εις τά ύψηλά της ‘Ιερουσαλήμ τείχη· ή αύρα έλαφρώς θωπεύει τά δένδρα και ό ήλιος θορυμά έναποθέτει φιλήματα εις τά ποιικιλόχρωμα των άγρών άιθη· πλην έξέτος προς την τοιαύτην άρμονικην συναδέλφωσιν της φύσεως παρεμείνει εκεί πλησίον ό Γολγοθάς, εις τδ ύψος του όποιου τρείς κενοί σταυροί θλιβερώς ύψώνται.

‘Εκεί την προτεραϊαν, έν μέσφ άγρίας όχλοβοής, επάλαιεν ή μοναδική άφοσίωσις, ή μεγάλη αυταπάκησις, ή ένσάρκωσις του ίδεώδους προς τας σκληράς ύβρεις και ταπεινώσεις ύλόφρονος και άχαρίστου πλήθους. Κατητής παραμένει ό Γολγοθάς και έν τή κατηφεία του αυτη παρουσιάζει σπαρακτικην εικόνα της σφαγιασθείσης τιμής, της καταπατηθείσης καλωσύνης.

‘Ηδη οι φοβεραι κρουγαί της χθές κατέπευσαν, τά μίση κατηνύσθησαν, ή τυπική ζωή επανέλαβε τον συνήθη αυτης ρουθ, πλην τδ έξγον του Γολγοθα τδ πάν μετήλλαξε. Πέραν αυτου, έντός της άμόρφου και άξέστου ψυχής του ανθρώπου, άγων μάγας διεξάγεται, νέα ζωή και κινήσις σφαιδρώς εξηγέρθησαν· παλαιούσι πάθη χθαμαλά, αίσθηματα κίβδηλα προς νέα, γενναία, μεγαλα, άκρόμητα· ήδη μάται πτωμάτων, ψεύδους, είσχους, άπομισμού, ύλης, ρίαζονται έξωθεν της ανθρωπίνης ψυχής και ή αλήθεια, ή αυταπάκη, τδ ίδεώδες βασιλεύουσιν έν όλη αυτών τή ύπεροχή· ό σταυρός του ‘Ιησού άντιψοθται μεταξύ καρτερίας και ύπεροχής. Και ένφ εις τον Γολγοθάν μυστηριωδώς διενεργείται ή αναγέννησις του παλαιού κόσμου και εξελίσσεται ή μεταβολή των παλαιών άρχών, πέραν αυτου συγχρόνως αναφαίνεται ή νέα ζωή του ανθρώπου, ή αλήθης αυτου ευδαιμονία. Αι άφωτισμένοι ιφ ‘Ιησού γυναίκες, τδ ένσάρκωμα της γλυκειάς και ώραίας ταύτης νέας ζωής, πρώται κηρύττουσι την ήθικην αναγέννησιν· αι άντιπρόσωποι αυται της αγάπης, της πίστεως και καρτερίας διαλαλούσι τδ ευφρόσυτον της ‘Αναστάσεως άγγελμα.

Τδ μυστηριωδες σκοτός του Γολγοθα διαλύεται ή αύρα και πάλιν θωπεύει τά δένδρα, τά πτηνά κελαδοθιν εις τά τείχη της ‘Ιερουσαλήμ, τά άγριολούλουδα δέχονται ήλιου φιλήματα και ή άρμονία αυτη της φύσεως χαιρετδ την νέαν των ανθρωπων άρμονικην ένωσιν.

☩

Και σήμεραν ύψοται ένώπιον ήμών του Γολγοθα τδ ύψωμα· προς αυτδ βαδίζουσι πᾶσαι αι γυναίαι και υπέρροχοι ψυχαί, φέρουσαι καρτερικώς επί όμων τον σταυρόν αυτών· είναι βαρύν, πάντοτε πολύ βαρύν, πλην έναποθέτουσιν αυτών προς έλάφρυνσιν εις τους σταθμούς των όραίων έξγών και της φελικής άνακουφισώς των· ουδέποτε σκέπτονται να έγκαταλείψουσιν αυτόν και να άπιστρέψουσιν εις τδ χθαμαλόν έπίπεδον των παθών των· αναλαμβάνουσι τους σταυρούς άγογγύστως, διαβλέπουσαι όπισθεν του Γολγοθα των την φωτεινήν ζωήν και την άφθάρτον αυτών ευτυχίαν· δέχονται προθύμως ως εκ τούτου τους έμπυςμούς, τας περιφρονησεις της τυχής και καρτερικώς ύπομένουσι τας ήθικάς των άληθδνας.

Παρ’ όλην την έχλόν των γητών, δυνάμεθα και ήμεις σήμεραν να ίδωμεν την όπισθεν του Γολγοθα κρυπτομένην ευδαιμονίαν του ανθρώπου και διά τούτο άκριβώς ζηλεύομεν τους άνερχομένους εις αυτόν· πλην πόσον δύσκολος είναι ή άνοδος! ‘Η σκέψις αυτη φοβίζει πάντοτε τας ψυχάς ήμών.

‘Αλλά μόνον χαρά, επίγειος και συνήθης χαρά, ξηραίνει και κατακαίει τας όραίας της ψυχής ήμών τάσεις, ως κατακαίουσι τά πέταλα εύδουμου άιθους αι φλογεραί του ήλιου άκτίνας. Βροχή και ήλιος, σκιά και φώς, δροσος και θερμότης, μάς άποδίδουσι τους άιθροσπάρτους λειμώνας και τας χλασεράς πεδιάδας. Και την καρδίαν του ανθρώπου κέρπει να σκιαση τέφος πόθου και δοκιμασίας, να την ποιήσει τδ δάκρυ, διά να βλαστήση γενναία αίσθηματα και μεγάλας άσχάς.

Μη δειλιώμεν λοιπόν πρό του άποτόμου του Γολγοθα ύψώματος· εις αυτόν ός ανέλθωμεν να σταυρώσωμεν τά αίσχη, τας ποταπότητας, τον άτομισμόν, τά πεινχρά μας φρονήματα, και τότε, μόνον τότε, θά άπολαύσωμεν τας πέραν αυτου καλλονάς και μετά όρητου χαράς, ως άλλοι Μυροφόροι, θά ψάλλωμεν εις τους πέριξ την άνάστασιν της χαράς και της αναγεννήσεώς μας. ‘Αναβώμεν λοιπόν μετ’ έγκατεστήσεως τον Γολγοθάν του βίου ήμών, διότι είναι πραγματικώς όραία ή ζωή, έχει άπειρους ήθικάς ήδονάς πέραν του Γολγοθα.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

‘Επρεπεν.

‘Επρεπεν ή ‘Εκκλησία να θφισαρώση υίαν ήμέραν ώραϊαν διά την μνήμην των, καθώς ώραϊα και ευγενής ήτο ή πράξις των, ή προθυμία των, ή σπουδή των.

‘Ο μάγας Νεκρός, δ επί του σταυρου φονευθείς, εκειτο τώρα εις τον τάφον. ‘Η έγκατάλειψις, που είχε τόσον πικράνει την ανθρωπίνην καρδίαν Του, Τον παρηκολούθει άκόμη και εις την ύστάτην Του κατοικίαν και έπίσταινεν άκόμη και την ήρεμόν Του άνάμνησιν.

Κάνεις από του μαθητάς Του, ουδεις εξ’ άκείνων, που ίδερόπευσεν, άνέστησε, παρεμύθησεν, έσυγχώρησε. Τον ένθυμήθη — ένθυμούνται σιγήθω; τούς ζώντας και εξ αυτών μόνον όσους εμπεροούν να ώφελήσουν καρποφόρως και πάλιν.— ‘Ο Ναζωραϊός ελεγε άποθάνει πλέον. Με τον αϊκτερόν Του θάνατον διέψευσε την όμολογίαν Του, δει ήτο Θεός. Δι’ αυτό και ό κήφος έμμενεν έρημος, έγκαταλειμμένος.

‘Αλλ’ όχι.

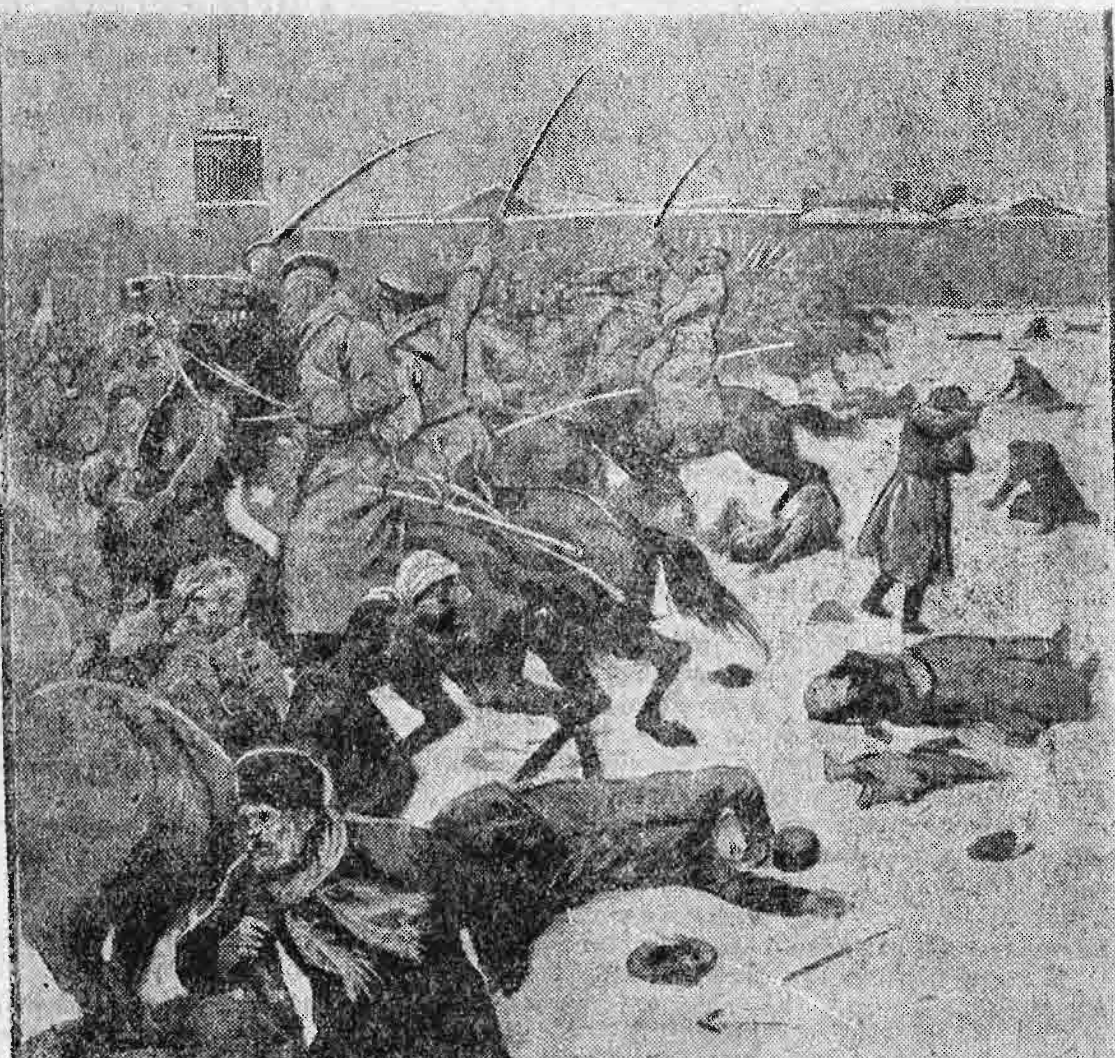
‘Ιδού μερικά γυναίκες—περάσιμένα μεσάνυκτα— με άρώματα, με μύρα εις τά κενία των, αλλά προ πάντων με θάρρος, με αγάπην και με άφοσίωσιν εις την καρδίαν, προσέρχονται. ‘Ερχονται διά να άλειψουν τον μάγαν Νεκρόν, έρχονται να άντικαταστήσουν την έγκατάλειψιν του κόσμου με την ίδιικήν των άφοσίωσιν

Τά μύρα των ήσαν πολύτιμα. ‘Αλλ’ ύπερ τα μύρα των, πολυτιμότερα ήσαν τά αίσθηματά των, τά όποια άγέπεμπον το άσύλληπτον, τδ ιδανικόν άρωμα της αγάπης και της πίστεως.

‘Εκλήθησαν Μυροφόροι, διότι προσεκόμισαν εις τδ σώμα του Θεου ανθρώπου τά μύρα των νεκρών, αλλά και διότι του προσέφερον τδ πολύτιμον και άκείωτον μύρον της ευγενούς των καρδίας.

‘Αλλ’ ίδού, ότι τδ μύρον αυτό ήμαίφθη, ή θυσία των έπληρώθη, ή άφοσίωσις των ήτέφθη από την ‘Ανάστασιν. Αι Μυροφόροι εδραν τον λίθον του μνήματος άπακυλισθέντα και τον Σωτήρα έγηγερόμενον εκ των νεκρών.

Εις την άφοσίωσιν και μόνον, εις την άρετήν

‘Η επανάστασις έν Ρωσία.—‘Ανά τας όδους της Πετρούπολεως.

Ἡ Α. Ὑψηλότης
ὁ Μέγας Βεζύρης
Ταλαὰτ πασᾶς,
ἐπὶ τῶν εἰς Βερολίνον
ταξιδίων του.

Ἡ Α. Ε. ὁ ἀναπληρωτὴς
ἀρχιστράτηγος
καὶ ὑπουργὸς τῶν Στρα-
τιωτικῶν Ἐμβέρ πασᾶς,
ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν
βεζυρικῶν καθηκόντων.

Ο ΦΘΕΙΡ

Ἡ μορφολογία του.— Ἡ ζωὴ του.—
Οἱ τρόποι τῆς ἐξοντώσεώς του.

Νεώταται ἐπιστημονικαὶ παρατηρήσεις.

Ἀπ' οὗτου ἡ ἐπιστῆμη ἀπέδειξε τὸν φθειρα φορέα καὶ καλλισργὸν τοῦ μικροβίου τοῦ ξηανθη-
ματικοῦ, ἡ γενικὴ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὸ
πρόβλημα τοῦτο, φοβερὸς δὲ πόλεμος ἐκηρύχθη
κατ' αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον διεξάγουσι ἱατροὶ καὶ ἐντο-
μολόγοι. Ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ἡ καταπολέμησις τοῦ
φθειρός ἀπετέλεσε πρῶτον μὲρον ὑγιεινῆς τοῦ
στρατοῦ καὶ τῶν πολιτῶν, ἐξωδεδύθησαν κατὰ τὰ
τρία τελευταῖα ἔτη ἄφθονα ἑκατομύρια, ὄπισθεν
δὲ ἐκάστου μετώπου ἠγέρθησαν ἀπέραντα ἰδρύ-
ματα πρὸς ἀποφθειρισμὸν. Εἰς ταῦτα ἔδωκαν τὸ
ὄνομα Lausoleum.

Ἐπίσης πολλὰ μέτρα ἐλήφθησαν διὰ τὴν ἀπὸ
τῶν φθειρῶν προφύλαξιν, εἰς οὐδένα δὲ ἐπιτρέ-
πεται νὰ ταξιδεύῃ, ἂν δὲν φέρῃ ἀπόδειξιν αὐστη-
ρᾶς ἀποφθειρισσεως.

Τί ἐγνώριζεν ἕως χθὲς ἀκόμη ἡ ἐπιστῆμη.

Ὅταν ἐκηρύχθη ὁ κατὰ τοῦ φθειρός πόλεμος,
φυσικὸν βεβαίως ἦτο νὰ διεξαχθῇ ἐπὶ βάσεων
ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς βιολογίας καὶ φυσιολογίας
τοῦ ἐντόμου τούτου. Δι' αὐτὸ αἱ στρατιωτικαὶ καὶ
πολιτικαὶ ἀρχαὶ ἐν Γερμανίᾳ ἐζήτησαν παρὰ τῶν
εἰδικῶν ἐπιστημόνων ὅλας τὰς γνωστέας ὑπὸ τῆς
ἐπιστήμης ἐπ' αὐτοῦ πληροφορίας. Ὅποια ὅμως
ὑπῆρξεν ἡ ἐκκληξίς, ὅταν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἐπι-
στῆμη οὐδὲν ἢ ἐλάχιστα γενικῶς ἐγνώριζεν ἐκ τῶν
ἀφορώντων τὸν φθειρα!

Διαπιστώθη δηλαδὴ καὶ ἐνταῦθα ἡ πολυπραγ-
μοσύνη τοῦ ἀνθρώπου. Γνωρίζει οὕτως λεπτεπιλέ-
πτους λεπτομερείας πρὸς τῆς βιολογίας καὶ φυσιο-
λογίας κάποιου ἐντόμου τῶν ἐρῶν ἢ ζῶον τῶν
θαλασσῶν, περὶ δὲ τοῦ φθειρός, ὅστις ἀποτελεῖ ἐν
ἀπὸ τὰ φθειρωτέα παράσιτα τοῦ ἀνθρωπίνου
σώματος, δὲν κατεδέχθη νὰ ἀσχοληθῇ.

Καὶ ἔρχεται νὰ γίνῃ ὁ παγκόσμιος οὗτος πόλε-
μος, καθὼς λέγει ὁ καθηγητὴς Ἐσερχ, διὰ τὴν
ἐρευνήσιν ἢ ἐπιστῆμιν τῶν φθειρῶν καὶ ἡ ἐντομο-
λογία νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ζῶου
τούτου.

Ἡ Α. Ε. ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ
Γραφείου τοῦ Τύπου Χικιέτ βέης,
ἐπὶ τῇ παρασημοφορίᾳ του.

πέπλον, τὸν περιβάλλοντα μέχρι σήμερον τὴν ζωὴν
τῶν φθειρῶν.

Ἐὰν ἐγνώριζεν ἡ ἐπιστῆμη πρὸ τοῦ πολέμου
περὶ φθειρός, ὅσα σήμερον περὶ αὐτοῦ γνωρίζει,
ἡ ὠφέλεια εἰς ἄνθρωπον καὶ χροῖμα θὰ ἦτο μεγίστη.

Σπουδαῖα εἶναι μεταξὺ πολλῶν αἱ ἐρευναὶ τοῦ
καθηγητοῦ τῆς Ἰένης κ. Haase, ὁ ὁποῖος μεταξὺ
τῶν αἰχμαλώτων Ρώσων εἰργάσθη καὶ ἐμελέτησεν
ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις τὸν φθειρα.

Τὰ εἶδη τῶν φθειρῶν.

Ὅπως εἰς τὸ γένος τῶν ψύλλων, οὕτω καὶ εἰς
τοὺς φθειρας διακρίνονται διάφορα εἶδη, τὰ ὁποῖα
προσαρμόζονται πρὸς τὸν ἐκαστοτε φορέα των.
Οὕτω, παρατηρήθη, ὅτι διάφοροι φυλαὶ ἀνθρώπων
φέρουν καὶ διάφορα εἶδη φθειρῶν, ἅτινα δια-
φέρουσιν ἀλλήλων οὐσιωδῶς καὶ κατὰ τὰ ὄργανα
τοῦ στόματος καὶ κατὰ τὸ χροῖμα.

Ὁ Δαρβίνος παρήτησεν εἰς τὸν κατώτατον
πιθήκων εἶδος φθειρός τοῦ γένους pediculus, εἶδος
δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰς τιξίς
τῶν ἀνωτέρων πιθήκων, εἰς τοὺς ὁποῖους εὐρε-
θῆναι φθειρας τοῦ εἶδους pediculus, ὅπως δηλαδὴ καὶ
εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης συμπεραίνει ὁ
Δαρβίνος, ὅτι ἐκ τῆς συγγενείας τῶν παρασίτων
δύναται νὰ διαπιστώσῃ τις καὶ τὴν συγγένειαν τῶν
φορέων των.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

(κατὰ τὸ γερμανικόν) Β. ΚΙΟΚΕΜΕΝΟΓΛΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Ἄσ' Ὅλα

Ἡ δεσποινὴς Ζωὴ Μελανδινού ἐνέγραψε συν-
δρομήτριαν:

τὴν δ. Ἐλένην Κωνσταντινίδου (εἰς Φανάριον).

Ὁ κ. Δημήτριος Μ. Μελισσόπουλος ἐνέγραψε:

τὸν κ. Λεωνίδαν Κερυκίδην (εἰς Πέραν),

» » Γρηγόριον Χατζηγιαννάκην (εἰς Πέραν).

Ὁ κ. Ἰωάννης Πιπιδόπουλος ἐνέγραψε:

τὸν κ. Μιχαὴλ Τεπέρογλου (εἰς Γαλατάν).

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

35

(συνέχεια από σελ. 318)

Η κόρη κοιμάται. Την σιγήν του δωματίου της ρυθμικά συνοδεύει ή ήλαφρά, ή ως πουλιού αιθερία άναπνοή. Μειδιά ή φυσιογνωμία της, ή φυσιογνωμία εκείνη, ή οποία έγνωρισε πάντοτε την θλίψιν και την μελαγχολίαν, ποιάς ξεύρει προς τί ίδανικόν όνειρον, τό όποιον της χαρίζει ό ύπνος. Μειδιά.

Άλλοίμονον! οί δυστυχείς εύρίσκουν την παρηγορίαν εις τό όνειρον. Ένψ ή πραγματικότης τους μασιτίζει διαρκώς με τό βάσανά της, ό ύπνος, άπεργαζόμενος με την νεανικήν φαντασίαν, χαρίζει θωπείας γλυκεράς.

Η κόρη άναυγέστο. Όνειρεύετο τον Ναζωραϊόν, προς τον όποιον ειχε προσευχηθή. Τόν έβλεπε να την κρατῆ από τό χέρι και να την οδηγῆ διά μέσου βράχων αιχμηρών ξερού λόφου προς την κορυφήν του, ή οποία ήτο άνθηρά, φωτισμένη, γλυκιάτη όσας.

Και ό Ναζωραϊός της έλεγε: — Μη φοβείσαι, κόρη μου, τον βράχον αυτόν της όδύνης, ποῦ αναβαίνεις τώρα τον άνεθην και Έγώ. Είναι ό κλήρος των σύγενών ψυχών να λυπηθούν πολύ εις την ζωήν. Άλλά και δι' αυτές μόνον επιφυλάσσεται ή αληθινή, ή βαθεία χαρά. Θά κλαύσης πολύ εις την ζωήν, αλλά τά δάκρυα εκείνα θά ποτίσουν τό δένδρον της εύδαιμονίας σου.

Προς την εύδαιμονίαν εκείνην την όνειρώδη, την όποιαν της υπέσχετο ό γλυκός Άνθρωπος, έμειδιά ή Δώρα Δρόσου.

Έν τοίτοις, εύρίσκετο εις την αθην ψυχολογικήν κατάστασιν, εις την όποιαν εύρίσκεται βρέφος, μειδιών πρό του χαινοντος στόματος του θηρίου, τό όποιον θά τό κατασπαράξῃ. Τό θηρίον μένει άνηλεές και άσυγκίνητον. Οὔτε ή άθωότης του βρέφους, οὔτε ή άδυναμία του τό συγκινούν οὔδέν άσπαστέλπει την εκπλήρωσιν των μυσαρών του όρέξεων.

Και ό Πόλ Άκανθος εύρίσκετο εις την θείαν εκείνην. Οὔτε ή χλιαρά θερμοκρασία του δωματίου, ή έλαφρώς εύώδης, οὔτε ή ιερότης του περιβάλλοντος, οὔτε τό μειδιάμα της κόρης τό άφελές και άθώον τον συνεκράτησε' τούναντίον μέλισσα, όλ' αυτά συνετέλεσαν να τον εξήλθουν έτι περισσότερον άκόμη.

Από τό παράθυρον, τό κλεισμένον μόνον με τό γιαλί, έφθανε την στιγμήν εκείνην όχρά, ήμισθανής, ή άναλαμπή της σελήνης, και έρρίπτετο ακριβώς επάνω εις την κλίνην της παρθένου. Ο Πόλ ήδύνατο να διακρίνῃ πλέον, χωρίς την βοήθειαν άλλου φωτός.

Επάνω εις τό κρεβάτι εκείνο ή κόρη ήτο έξηπλωμένη με τά μαλλιά σφικτά, περιθέοντα τό μέτωπον και τους κροτάφους' ή φυσιογνωμία της κόρης, ή κουρασμένη από τό δάκρυ και την συνοχήν, έφαινετο όχροτέρα υπό της σελήνης τό φέγγος. Εις βραχίον, εύπλαστος και γυμνός, ήτο ταμμένος εκτός του καλύμματος της κλίνης.

Του Πόλ τά μάτια εξήστραψαν, φλόγες άγριαι εξεπέμποντο από τους δύο εκείνους κροατήρας, τά χείλη του διεστάλησαν, σειρά όδόντων έφάνη λευκόν, έπαυξένουσα την στεγνότητα του προσώπου εκείνου. Τά πτερόγυια της ρινός του άνεπάλλοντο σφοδρώς και ή άναπνοή του έγινε συχνή και διακεκομμένη.

Προς στιγμήν έφερε την χείρα εις την καρδίαν του.

Έφοβείτο, άρά γε, ότι θά τον έγκατέλειπεν εκείνη;

Ακούμβησεν επί της κλίνης με τάς δύο του χείρας και έκυψε προς τό πρόσωπον της κόρης.

Τώρα ή θερμή της παρθένου άναπνοή προσέβαλε τό πρόσωπον του Άκάνθου, τό σώμα του όλον έφρενία. Έρρίφθη άγρίως επί της Δώρας... Μία όξεϊα κραυγή, κραυγή άπογνώσεως και άπελ-

πίσας, έσσεισε τό δωμάτιον και τό σπίτι όλόκληρον. Ητο ή κραυγή της ύστάτης διαμαρτυρίας της κόρης κατά του άπατεώους άνδρός, ήτο ή κραυγή, την όποιαν ρηγγύει ή άδυναμία εναντίον της δυνάμεως, την όποιαν οί κάτοχοί της αίσχρως έμμεταλλεύονται. Άλλ' εις την φωνήν εκείνην την διάτυρον, την επικαλουμένην βοήθειαν, συνδρομήν και προστασίαν, οὔδεις έσπευσε. Πρώτον μέν, διότι οὔδεις υπήρχε, και δεύτερον, διότι οί άνθρωποι εξεύρουν να είναι κωφοί και άφωνοί άπέναντι των άδικημάτων του πλούτου και της ισχύος. Μόνον τό κύμα της θαλάσσης, ένισχυμένον από κάποιαν έντονωτέραν πνεήν, άπήντησε με τον ρόχθον του εις την κραυγήν εκείνην...

Άλλ' ή κόρη, όσονδήποτε και αν καταλήφθη έξ άπροόπτου, όσονδήποτε και έγκαταλελειμμένη και αν έθεώρησεν έαυτήν, δέν άπήλπισεν. Ειχε τάς δυνάμεις της νεότητος, ένισχυμένας από την ήθικην ισχύν, την όποιαν παρέχει εις τάς κρισίμους στιγμάς του βίου ό έπαπειλών κίνδυνος. Και ή Δώρα άντέδρασε ζωηρώς. (άκολουθεί)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΙΑ ΤΑΣ ΚΟΜΨΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Georges - Antoine

Γ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ Α. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ

Μεγάλη Όδός Μπένιγιολον, 264,

αδύξωδος Άζναβού, 18-19,

(αριθμ. τηλεφώνου 367)

εφθασαν, όπως πάντοτε, εκ των ευρωπαϊκών κέντρων του συρμού καπέλλα garnis, όλα τα είδη των νεωτερισμών γυναικείων καπέλλων, δηλαδή φόρμες ψάθινες, άνθη τεχνητά και γαρνιτούρες διάφοροι, όλα φραιάτατα, τελευταίας μόδας και εύθηνα.

Κομψότης, ταχύτης και καλαισθησία είναι τά ιδιαίτερα γνωρίσματα του καταστήματος τούτου.

27

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 318)

Και ή δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα, άποβαλοόσα την δύναμιν του να όμιλῆ, διετήρει άκόμη την δύναμιν να περιπέτυσσεται και να φιλή τό παιδίον της.

Την στιγμήν εκείνην άσυνήθης θόρυβος προσέβαλε την άκοήν μου. Οί τροχοί άμάξης έκαμαν να κβίξουν τά πογγύλια του κήπου. Έγρεξα προς τον έξώστην. Ο λόρδος Κόσιγκτων και ή λαίδη Μαίρη έμβριαναν εις τό σπίτι.

— Έπήρα τό γράμμα σας, μου είπεν ό λόρδος. Ημην έτοιμος να άνωχωρήσω διά την Ιταλίαν. Παρεβέβαινα λοιπόν από των δρόμων μου, διά να έλθω ό ίδιος να κανονίσω την τύχην του Γουλιέλμου Μερσεδίθ. Και ίδού με. Η λαίδη Γουλιέλμου ποῦ είναι;

— Η λαίδη Γουλιέλμου Κόσιγκτων ή άκόμη, μιλώρδε, του άπήτησα.

Έδοκίμασα όχληρόν συναίσθημα, όταν είδα να έμβαίγη εις τό δωμάτιον της Έβας ό άπαθής εκείνος άνθρωπος, ό ψυχρός και άύστεγός, συνοδευόμενος από την υπερέφρανον εκείνην γυναίκα, ή οποία ήρχετο να παραστή μάρτυς γαγονότος φαιδρου δι' αυτήν: του θανάτου της κρυφην αντιπάλου της.

Εμβήκαν εις τό μικρόν εκείνο δωμάτιον, τό τόσον άπλοόν και άπερίετον, τό όποιον τόσον διάφερον από τά όρατα διαμερίσματα του μεγάρου του λόρδου. Έπλησίασαν την κλίνην, υπό τά λευκά της όποιας παραπετάσματα ή Έβα όχρά, πλην όραία άκόμη, έκράτει τό παιδί της επί της καρδιάς της. Έστάθησαν ό εις δεξιά και ή άλλη άριστερά της κλίνης εκείνης της θλίψεως και του θα-

νάτου, και οὔδε ένα καν λόγον παραμυθίας εύρον διά να παρηγορήσουν την δυστυχῆ εκείνην γυναίκα, της όποιας τό βλέμμα ειχε στραφῆ προς αυτούς. Μερικοί φράσεις παγωμένα, μερικά λόγια διακεκομμένα διεφυγον μόλις των χειλέων των.

Παρευρισκόμενοι διά πρώτην φοράν εις τό φοβαρόν θέαμα μιας άγωνίας, άπέσπασαν κα μάτια και, κεκλεισμένοι, δι ή Έβα Μερσεδίθ οὔτε έβλεπεν, οὔτε ήκουεν, άνέμενον μόνον ν' άποθάνῃ, χωρίς καν να δάσουν εις τό πρόσωπόν των την εκφρασιν της συμπαιθείας και του οίκτου.

Η Έβα προσήλασεν επί αυτών τά θνήσκοντα μάτια της και φρενιάσας κατέλαβε την καρδίαν εκείνην, ή οποία μόλις έπαλλε. Τότε άνύησεν δι,τι δέν ειχε καταλάβει κατά τό διάστημα της ζωής της, τά κρυφά τουτέστιν αισθήματα της λαίδης Μαίρης, την βαθείαν άδιαφορίαν και τον έγωισμόν του λόρδου Κόσιγκτων. Ένόησε, τάλας, δι θά ήσαν έχθροί και όχι προστάται του παιδίου της. Η άπελπισία, ό τρόμος διαζωγραφηθήσαν εις τό όχρον της προσώπων.

Δέν έπροσπάθησε καν να έκλιπαρήσῃ τά άκαρδα εκείνα όντα, άλλα με έν κίνημα όρμέμαφτον έφερε τον Γουλιέλμον της πλησιέστερον ειςείς προς την καρδίαν και, καταβύλλουσα όλες τάς δυνάμεις της,

— Παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί, έφώνηξε, φιλούσα διά τελευταίαν φοράν τον υιόν της,

δέν θα έχης λοιπόν έδώ εις την γην κανένα στήριγμα' αλλά εκεί ύψηλό ό Θεός είναι μέγας και καλός. Θεέ μου! βοήθησε και προστάτευσε τό παιδί μου!

Με την επίκλησιν αυτήν της άγάπης, μ' αυτήν την ύστάτην παράκλησιν, ή ζωή άπέπτη, οί βραχιόνες έχολαροθήσαν, τά χείλη έμειναν άκίνητα επί του μετώπου του Γουλιέλμου. Έπειδή εκείνη δέν έφιλει πλέον τό παιδί της, τοῦτο έδήλωε, ότι ήτο νεκρά, νεκρά υπό τά μάτια εκείτων, οί όποιοι τη ήρηθήσαν να τη ταινώσει χείρα βοηθόν. Ητο νεκρά, χωρίς να παράσχῃ εις την λαίδη Μαίρη τον φόβον να κάμψῃ την καρδίαν του λόρδου Κόσιγκτων. Η νίκη της Μαίρης ήτο τελεία και όριστική.

Εμσολάβησε στιγμή παγερός σιγής. Οὔδεις έκινήθη, οὔδ' όμίλησεν. Ο θάνατος κάμνει να κλίνουν και τά μάλλον υπερέφρανα μετωπα. Η λαίδη Μαίρη και ό λόρδος Κόσιγκτων έγονάτισαν παρα την κλίνην της νεκράς, διά να προσευχηθώσιν υπέρ του θύματος των.

Μετά τινά λεπτά ό λόρδος Κόσιγκτων έσηκάθη και μαῦ λέγει:

— Άπομακρύνετε τό παιδί από τό δωμάτιον αυτό της μητέρας του και άπελουθήσατέ με. Έχω να σας δώσω μερικάς έξηγήσεις σχετικώς με τάς προθέσεις μου.

(άκολουθεί)

Εφθασαν έσχάτως:

Άπόσταγμα φυτών δυναμωτικών και χαμαιμήλου γερμανικού (δίδει όρεσίαν χρυσιζούσας άντανυγίας εις την κόμην. Suc de Laitue αριθ. 8 (λευκάνει τό δέρμα και κρατῆ την ποδύραν). Κρέμα Άφροδίτης αριθ. 35 (έξαιλείται και τάς παλαιωτέρας ρινοδάς του προσώπου, και δίδει εις τό δέρμα λευκότητα και βαλουδιήν όψιν). Διάφορα Lotions (άπαράμιλλα διά την μαθημερινήν περιποίησιν του προσώπου). Κραγιόν διά τά χείλη και τους όφθαλμούς. Έρυθρόν αριθ. 29 (δίδει εις τάς παρειάς και τά χείλη γρώμα μαγαστικόν). Έρυθρόν αριθ. 31 (παρέχει όφραϊότητα χωρίς να φαίνεται). Montoupières. Πισαλοϋδης. Ταινίαι του μετώπου. Ταινίαι προς διαμέρφωσιν της ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίνα κρυσταλλωμένα, και όλα τά κατέλληλα προς διατήρησιν και άνανέωσιν της γυναικείας όφραϊότητος

εις τό ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη όδός, αρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ γραφομηχανή occasion δι' ενοίκιον ή δι' αγοράν. 42

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν οίκια εκ 4 δωματίων μετά μικρού, αν υπάρχει, κήπου, εν τή μεγαλη οδω Ταταύλα δεξαδεσί, εν Νισάντας, Σισλή και τοίς πέριξ. 59

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν οίκια μετά 5 δωματίων και κήπου εν Νιζάμη, είτε εν Άγιω Νικολάω της Πριγκήπου. 64

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον εκ 200 πήχεων εις περίοπτον τοποθεσίαν εν Σισλή. 57

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον εκ 1000 πήχεων εν κεντρικη οδω του Άγιου Στεφάνου. 4

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ως οικότροφος παιδαγωγός, δασκωνίς είτε κυρία, Γερμανίς ή Άγγλίς, διά διδασκαλίαν μις των γλωσσών τούτων εις όμογενή οικογένειαν. 60

ΑΙΤΗΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙ θέσιν δασκωνίς όμογενής, γνωρίζουσα την Γερμανικήν, Γαλλικήν και Έλληνικήν. 69

ΖΗΤΕΙ θέσιν δασκωνίς όμογενής, γνωρίζουσα την Γαλλικήν και δακτυλογραφίαν. 70

ΖΗΤΕΙ θέσιν ως γραμματεύς εις έμπορικόν κατάστημα ή γραφείον νέος όμογενής, κάτοχος της Έλληνικής, Τουρκικής και Γαλλικής και της κατασκευαστικής και δακτυλογραφίας. 71

ΖΗΤΕΙ θέσιν εις γραφείον ή έμπορικόν κατάστημα δασκωνίς όμογενής, διπλωματούχος του Ζαπτείου, γνωρίζουσα την Γαλλικήν, όλίγον την Γερμανικήν, δακτυλογραφίαν και στενογραφίαν. 72

ΑΠΑΛΛΟΜΕΝΕΙ την επί εργοχείριον ζωγράφου άνθων και τοπογραφίων ζωγράφος πεπειραμένος. Έργασία λεπτή, κατασκευη ταχεία. 67

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙ ιδιαίτερας παραδόσεις νέος όμογενής, κάτοχος της Άγγλικής, με άρκετην άειραν, γνωστός διά τήν εύμέθοδον της διδασκαλίας του. Όροι συγκαταβατικοί. Έκμάθησις ταχεία. 66

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο δωμάτια μετ' έπιπλων παρα όμογενεί οικογενεία εν τή οδω Τατλάμπαση του Πέραν. 62

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

διαπίστωση της ικανότητος του ως ανω χειρομάκτου, άποκρίθη άπαξ προς αυτόν.

Τά καλλίτερα κρασιά, τά εύγευστότερα ρακιά, ως και τή περιώνυμον ήδύποτον : «Τριανιάφυλλον του Βουσπόρον» εις τας άποθήκας Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ 21 Λαλατή, Βιργινιτζιλί, 56-60, Τηλέφ. 1108.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Τήν παρελθούσαν Πέμπτην, προσβληθείς υπό όξείας νόσου, απέβιασεν ο Σωκράτης Αντωνιάδης, εκ των λίαν εύφήμως γνωστών δικηγόρων της πόλεως μας. Ο μεταστάς, μόλις πενήκοντούτης, ήτο τύπος έναρέτου άνδρός και καλεού οικογενειάρχου. Αρξάμενος τή δικηγορικόν αυτού στάδιον παρά τω γραφείω του κ. Γ. Απαστωλίδου, συνειργάσθη μετέπειτα μετά του Αθ. Πινιατόρου, εύδοκίμως διακριθείς διά τας πολλάς του άρετάς και τήν εύθύτητα του χαρακτήρος του. Η κηδεία έγινε τήν έπαύριον εν τω ναφ της Άγίας Τριάδος εν Πέραν, εν μέσω άφθονου έκδηλώσεως συμπαθείας, παρεστάντων πολλών έπιλέκτων, εν οίς διακρίνεται ο γεν. πρόξενος της Ελλάδος κ. Πεζάς και όλον τή δικηγορικόν σώμα της πόλεως μας. Τά ελικρινή μας συλλυπητήρια εις τήν πενήθουσαν οικογένειαν.

ΜΑΡΙΑ ΤΣΑΟΥΣΗ

Αιώνόβιος σχεδόν, με όλην τήν ψυχικήν γαλήνην, απέβιασε τήν παρελθ. έβδομαδα ή Μαρία Τσαούση. Αδελφή του άειμνήστου διδασκάλου του Γένους Βασιλείου Καλλιφρονος, έκληρονόμησε μετ' αυτού τας οικογενειακάς παραδόσεις, αι όποια τήν ανέδειξαν εύσεβή χριστιανήν, άφοσιωμένην σύζυγον και φιλόστοργον μητέρα. Και εις παποιθήσεις αυται τήν εκράτευον καθ' όλον τόν μακρόν και πολυκύματον οικογενειακόν της βίον. Έσχε τήν σπανίαν εύτυχίαν να ίδη έαυτήν περικυκλωμένην υπό έγγόνων, δισαγγόνων και τσσαύρων τρισεγγόνων, δίδοι τά τέκνα του ήματέρου φίλου κ. Π. Β. Θεοδοσιάδου ως και τή του κ. Γ. Ιωαννίδου είναι τρισέγγονά της. Απευθύνομεν τά συλλυπητήριά μας προς τας οικογενείας Καλλιφρονος, Κοπανάση, Ιωαννίδου, Θεοδοσιάδου, μεθ' αν συνεδέετο διά συγγενείας ή μακαρίτις.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΩΤΗΡΑΚΙΣ

Με πολλήν συγχίνησιν και έπιβολήν έτελέσθη τήν Κυριακήν 26 Μαρτίου, εν τω ναφ της Κοιμήσεως της Θεοτόκου εν Καδήκιοι Γιάλοβας, πανθίμως επί τούτω διασκευασμένω, τή τσσαρακονθήμερον μνημόσυνον του πολυκλαύστου Δημητρίου Σωτηράκι. Μετά τήν έπιμνημόσυνον ακολουθίαν, ο εικονόμος πατήρ Κωνσταντίνος έξεφώνησε περιεκτικήν προσφώνησιν, εξάρσας τας άρετάς και τας εύγενείς πόθους του άληθμονήτου. Μεθ' ο δ διευθυντής της ατόθι σχολής κ. Δ. Παταγιωτίδης έπλαξε τήν εγκώμιον του θρηνημένου νέου διά συγκινητικής προσλαλιάς, εξ ης παραθέτομεν άποσπασμα :

« Αληθής και μόνιμος εύτυχία εις τούτον τόν κόσμον άθάνατον είναι να εύρεθής. Ούδεις μένει άγευστος υπό τή μικρόν πατήρι της λύπης, καθώς έγεύθη τή ποτήρι αυτό, έκνεώουσα αυτό μέχρι τρυγός, ή δυστυχής κ. Αθηνα Σωτηράκι. Αυτή, στερηθείσα πρόωρος του συζύγου της, έθυσιασε τόν βίον της εις τήν ανατροφήν του πεφιλημένου αυτής τέκνου Δημητρίου. Αλλ' ως τή άνθος, τή καταπατηθέν υπό άγροίκου ποδός διαβάται, οτε μόλις ήρξαστο άνθούν, έπεσε κ' εκείνος εν όλη τή άκμή της εικοσαετούς ήλικίας του υπό τήν άνηλεή χείρα του θανάτου.

Ο Δημήτριος Σωτηράκις, μορφή συμπαθής, πρόσωπον έκδηλέον πλεύτερον άρετών, οφθαλμοί φωτιζόμενοι από άντίνα ψυχικής αγαθότητος, παντοχού κατέκτα τήν συμπαθειαν και τήν άτιμησιν όλων διά της προσηυσίας και χαριτολογίας του. Όρφανός πατήρ, άνετρέφη με χηροτομήτην άννατροφήν και μορφωθείς με τας άπαιτημένας εν τή κοινωνία μας γνώσεις της παιδείας, ένωρίς έρριφθη εις τόν άγώνια της ζωής, άφυσωθείς εις τόν καρδόν Έρμήν παρα τή πλευράν του θείου του κ. Α. Γαλλίδου, κοινωτικού ένταύθα παράγοντος. Προικισμένος δε ο μεταστάς με χαριστήρα εύθην και ελικρινή, παρέσχε δείγματα της βαθυναιός του και τών σπανίων προτερημάτων του.

Ενώ δέ εύρισκετο μακράν της γενεάς του, όξεία νόσος έκασε τή νήμα της ζωής του. Και εκεί, έστερημένος μητρικών περιθάλψεων, έκλεισε τή ύστατον βλέμμα, πριν ή εύδοκίμως διαύση τή ύπολειπόμενον στάδιον της ζωής του. Οτε δε

ή μελανόπτερος είδησις έφθασεν εις τά ότα της ταλαίνης μητρός του, τού άπαρηγορήτου θείου του και όλου του χωρίου, τή φεύσαντα δάκρυα ίσως θά έσχημάτιζον χείμαρρον, αν ήδύνατό τις ως μέλισσα κλαυθμώνος να συνάξη τής σταλαγματιές των δακρύων εκάστου οφθαλμού.

Είθε ο χρόνος και αι έκδηλώσεις των συμπαθειών να έπουλώσωσι τήν ανοιχθείσαν πληγήν των θρηνουμένων και να έπιχύσωσι τή βάλαμον της παρηγορίας εις τας καρδίας αυτών.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Έλλ. Φιλολ. Σύλλογος. — Αύριον, Κυριακήν, ώραν 2 1/2 μ. μ., κατά τήν συνεδρίαν του Αρχαιολογικού τμήματος, ο κ. Μ. Γεδεών θέλει συεξιλοι τήν προηγουμένην άνακοίνωσιν του.

Αναχώρησις. — Μετά όλιγοήμερον ένταύθα διαμονήν επί τας έορτάς, έπανάκαμψεν εις Έπιβάτας ή διευθύντρια των Αρχιγενεών εκπαιδευτηρίων και ήμετέρα συνεργάτις δεσποινίς Ζωή Μελανδινού.

Αμφιθέατρον. — Τήν εβδομάδα ταύτην προβάλλεται εν πρώτης τάξεως οικογενειακόν δράμα, εκ των καλλιτέρων του όνομαστού οίκου Νόρδικ, τή συγκινητικώτατον και πλήρες δραματικόν οικογενειακόν σκηνών έργον : «Τό μίσος, τού σκοτώκει», εις πράξεις 4 έκτεταμένως, εις τας όποιας μετά θαυμαστής τέχνης και πλακής διαζωγραφίζεται μεθ' οδήγει τόν άνθρώπον τή άπείσιον αυτό πάθος, τή μίσος, ή θανάσιμος έχθρα. Ο σκηνηδός του έργου είναι πλουσιώτατος, οι καλλιτέροι δε του Βορσα καλλιτέχναι άμειλλώνται εν αυτώ τις να ύπερβάλη τόν άλλον ως προς τήν πιστήν έντέλεισιν του.

Κοσμογράφος. — Τραγικόν, έντυπωτικόν τή δράμα της εβδομάδος ταύτης : «Η άνοξιότικη νύκτα», εις 7 μέρη. Η διάσημος ήθοποιός Φέρν Άνδρα παίζει θαυμάσια τόν ρόλον της έντίμου συζύγου.

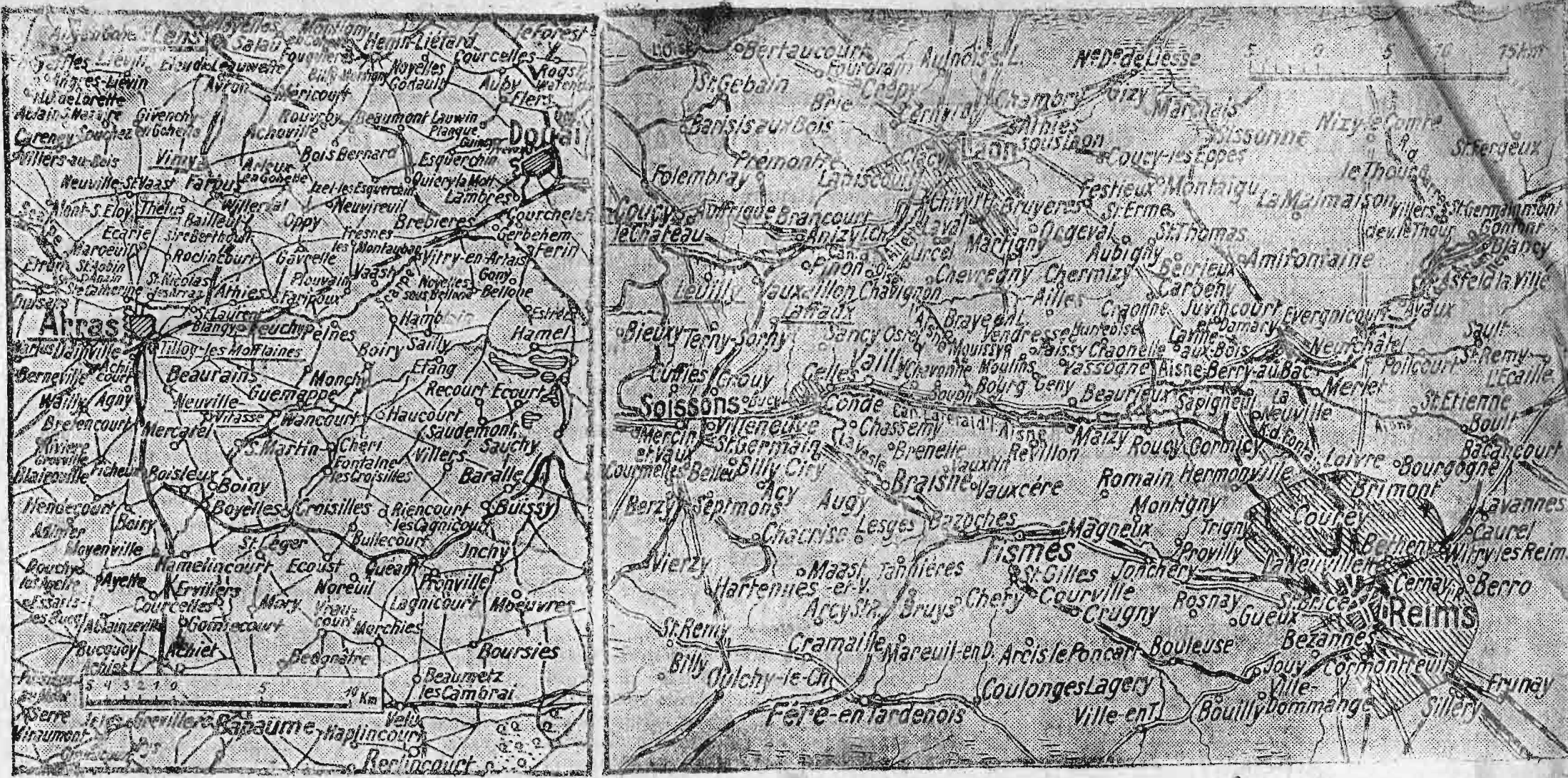
ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ενοικιάζεται εν Πέραν, Σακήζ-Άγας, οδω Μαλακώφ, 26 δίς, οίκια εκ 4 δωματίων μεθ' ύδατος, άντι 220 γροσίων μηνιαίως.

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ και ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΟΥΖΑΦΕΡ ΒΕΗ Διπλωματούχου της Ακαδημίας της Κοπτικής των Παρισίων και τετιμημένου διά χρυσοῦ μεταλλίου. Πέραν, οδός Αδά, άπαστεμάν Βιτάλη, 3 (παρὰ πύλινον του καταστήματος Σαίν).

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Μανδολίνου και Στενογραφίας υπό δεσποινίδος κατ' οίκον ή παραδόσεις, κατά μέθοδον πρακτικώτατην και τιμής συγκαταβατικής. Η Στενογραφία έκμανθάνεται έντός δύο μόνων μηνών, μετά τρεις δε μήνας μουσικά τεμάχια. Πληροφορία ταχυδρομικώς υπό τήν διεύθυνσιν : Mlle H. A., Tarla-bachi, Tehukour sokak, Vlatchi han Ibrahim Zade, N. 17, 3me etage.

Η ΚΥΡΙΑ ΑΜΕΔΑΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ, ή γνωστή διά τήν φιλοκαλίαν της εις τήν κομφοτέραν γυναικείαν κοινωνίαν του Πέραν, μετέφερε τή εν τω τρίτω πατώματι του Κάρλμαν κατάστημα της γυναικείων καπέλλων εις τή Μεγάλη Όδω του Πέραν, έναντι του Σίγγερ, υπ' αρ. 348, μέγα κατάστημα, έπερ έπλούτισεν, εκτός των ειδών καπέλλων, και με είδη μποντερι, μαροκινερ κλπ. του τελευταίου συρμού και εις τιμής λίαν συγκαταβατικής.

Λεπτομερείς χάρται του δυτικού μετώπου.

ΕΥΘΥΜΑ

Ανεπιτήδειος.

— Διατί, επαύσατε τον βοηθόν σας; και όμως εξύριξε πολύ καλά.
 — Τι λέγετε, κύριε; Όσες φορές μ'ας έστελλαν οι παλάται τὰ ξυράφια των, διά να τ' άκονίσωμεν, τὰ άκόνιζε τόσο καλά, που προτιμοῦσαν να ξυρίζονται μόνοι των.

Τότε και τώρα.

— Έγώ, παιδί μου, όταν ήμουν στην ηλικία σου, έξοδσα μόνος μου από την εργασία μου, σαν τίμιος άνθρωπος.
 — Άς τα αυτά, και κύντοξε τώρα τί είσαι και πώς ζεις.

Ποιός χάνει.

— Έβαλα στοίχημα με τον Νίκο και σ' έβάλαμε κριτή.
 — Τι στοίχημα έβάλατε;
 — Όποιος χάσει, θα κάνει ένα τραπέζι και στους τρεις μας.
 — Χμ! ο Νίκος δεν πληρώνει ποτέ του' έου έχασες.

Διά τους κωφολάλους και τους τραυλους.

Διδασκάλισσα των κωφολάλων πτυχισούχος, σπουδάσασα και διδάξασα εις τὸ Ἄνωτατον Ἐκπαιδευτήριον τῆς Μασσ, ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν των κωφολάλων καὶ τὴν ἐκπαιδῶσιν αὐτῶν, ὥστε νὰ ὁμιλῶσι προφορικῶς καὶ ἄνευ οχημάτων, καὶ νὰ γράφωσιν ἀπαισιῶς. Ἐπίσης ἀναλαμβάνει καὶ τῆς τελείαν θεραπείαν των τραυλῶν καὶ βραδυγλώσσων. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ μοναδική διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ εἰς χόνιν ΦΥΣΙΚΟΥ ΣΑΠΩΝΟΣ μας.

Δὲν ἀφρίζει οὐτος, ἀλλ' ἐκτελεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κοινου σαπῶνος. Ἔνός ἀπὸ βλαβερὰς οὐσίας, δὲν καταστρέφει τὰ ἀσπρόχρονα, ἀλλ' ἐξολοίφει τὰς κηλίδας καὶ τὰς διαφόρους ἀκαθαρσίας. Εἰς ὅλα τὰ συστήματα τῆς πλύσεως δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν φυσικὸν σαπῶνα μας.

Προσόντα του: Ἐύθηνία, εὐκολία, ταχύτης καὶ ἐξαιρετος πλύσις. Θεραπεύει τὴν πιτυρίασιν, τὰ ἐξανθήματα, τὰ σκασίματα, καὶ καθαρίζει καὶ στιλβώνει τὰ μαγειρικά καὶ ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ τὰς ἐλαιογραφίας. Ἀπλή δοκιμὴ πείθει καὶ τὸν δυσπιστότερον ἀγοραστήν.

Πωλεῖται παρὰ τῷ κ. Παναγιώτῃ Κ. Παγοπούλῳ, ἐν Γαλατῇ, ὁδῷ Βοϊβόδα, ἀριθμ. 2, παραπλευρὸς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηῶν.

Τὸ κῦτιον 300 δραμῶν γρ. 10.

Τρόποι χρῆσεως. — 1ος) Εἰς ὕδωρ 12 ὀκάδων (ἐνός τετακῆ πετρελαίου) ῥίπτειτε 4 κοχλιάρια τῆς σούπας ἀπὸ τὸν φυσικὸν σαπῶνα καὶ ἀφίνετε νὰ βραση τὸ νερὸ, διὰ νὰ διαλυθῇ ὁ σαπῶν. Κατόπιν ῥίπτειτε τὸ διαλελυμένον νερὸ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔχετε τὰ ροῦχα, καὶ ἀφίνετε κατ' ὅλην τὴν νύκτα, τὴν δ' ἐπιούσαν τὰ πλένετε εἰς τὸ ἴδιον νερὸ καὶ ἐπειτα τὰ ξευγάριζε εἰς δύο ἄλλα καθαρὰ ζεστά νερά. — 2ος) Ἐὰν θέλατε τὴν ἴδιαν ἡμέραν νὰ πλυθῶν, τότε ἀφίνετε τὰ ροῦχά σας ἐντὸς τοῦ διαλελυμένου σαπῶνος ἐπὶ 3 ὥρας καὶ κατόπιν τὰ πλένετε κατὰ τὴν ἄνω ὁδηγίαν.

Πόλεμος κατὰ των ἐντόμων — πόλεμος κατὰ τοῦ ἐξανθηματικῶ.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΩΝΟΣ νοσοπότῃ, μόλις κομισθεῖσα ἐκ Σουηδίας, πωλεῖται εἰς κῦτια των 5 γροσιῶν ἐν Γαλατῇ, Χαβιαροχάνῳ, ἀριθμ. 77.

Ἐφθασαν εἰς τὸ κατάστημα
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
 Μεγαλὴ ὁδὸς Μπύργοιου, 188,
 παραπλευρὸς τοῦ Τοκατιῶν,
 10,000 ὑποκάμισα καὶ ζεφύρια δι' ὑποκάμισα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Γραφίς. — Μικρὸν ὄπλον.
Γύμνασις. — Πράγμα λεπτύνον τὴν μνήμην.
Γῆρας. — Χειμὼν τῆς ζωῆς. — Ἐπιστέτης ἀπειλητικὸς, τὸν ὁποῖον, ἐν ταῦτοις, δεχόμεθα καὶ προσπαθοῦμεν μάλιστα ν' ἀποκηρύξωμεν.
Δάκρυα. — Καταπραϋντικὰ κατεπότια των πόνων.
Δαίλια. — Ἀναγούρια των ἀνδρῶν. — Τὸ θάγγος εἶναι ἐνίοτε προσποίησης.
Δίκη. — Πράγμα, ὅπερ διὰ νὰ κερδίση τις ἀπειτοῦνται: δικαία ὑπόθεσις, καλὸς δικηγόρος, καλαὶ ἀποδείξεις καὶ ἐνοικίη τύχη.
Δυσσεύρετον. — Γυνὴ ὀλιγόλογος.
Ἐλλικρινία. — Τὸ πρόσωπον τῆς ψυχῆς.
Ἐλπίς. — Συναλλαγματικὴ ἐκιδιδόμενη ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. — Δένδρον ὀπωροφόρον, οὐτινος τοῦς καρποὺς σπανίως συλλέγομεν. — Χρόνος εὐδαιμον προσηκοῦν εὐδαιμονώτερον.
Ἐμπορος. — Ἀνὴρ ἐρωτηροπῶν πρὸς τὰς πελάτιδας του.
Ἐργασία. — Διμὴν εὐημερίας.
Ἐρως. — Ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἀποφυλλίζομεν. — Μάθη τῆς γυναικός. — Ποίησις των αἰσθημάτων. — Τὸ προαιμότερον ὄλων των αἰσθημάτων μας. — Πορφυροῦν καὶ γλυκὺ μῆλον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐμφωλευεὶ ὁ στυγερός ὄφις των πόνων καὶ τῆς προδοσίας. — Πράγμα, τὸ ὁποῖον ἐθιπώνει διας τὰς γυναικάς. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐσυγχωρήθη, διότι ἠγάπησα πολὺ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

τοῦ νεωτέρου στυμοῦ
 εἰς τὸ κατάστημα τῆς δεσποινίδος
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
 Δίοδος Τοῦνελ, ἀριθμ. 5.

Ἐν αὐτῷ θὰ εὑρετε προθυμίαν,
 ταχύτητα, ἀφθονίαν ὑλικῶν
 καὶ τιμὰς εὐθηνωτάτας.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ — ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Προτιμᾶτε τὰ ποτὰ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Τίποις Ἀριστοτέλους, Ἀνασκουιάδου καὶ Σωκ.